

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10 Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2021, č. j. PK-DSH/830/21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2021, č. j. 17 A 27/2021 - 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Nýřany (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 11. 11. 2020, shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve spojení s § 18 odst. 3 téhož zákona a z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s porušením § 6 odst. 8 v návaznosti na § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Za uvedené přestupky uložil žalobci pokutu ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a úhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Zdůraznil, že žalobce dne 6. 10. 2019 v čase 11:05 hod. řídil na pozemní komunikaci č. I/20 u křižovatky na obec Číhaná ve směru jízdy na obec Plzeň vozidlo BMW 330, X, přičemž mu byla za pomoci měřicího zařízení LaserCam4 naměřena rychlost jízdy 197 km/hod., po odečtení maximální možné odchylky měření v hodnotě +/- 3% nejméně 191 km/hod. v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 90 km/hod., tedy překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy nejméně o 101 km/hod. a po zastavení a kontrole ze strany hlídky Policie ČR žalobce na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Tyto skutečnosti plynou ze spisové dokumentace.

[2] Žalovaný výše specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) se nejdříve zabýval otázkou formy zavinění žalobce u přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu. Dospěl k závěru, že se jednalo o zavinění formou nedbalosti vědomé, jelikož žalobce musel vědět, že se nepředložením řidičského průkazu dopustil přestupku; to vše zejména s přihlédnutím k jeho předchozím přestupkům.

[4] K námitce žalobce, že správní orgán neprovedl důkaz výsledkem svědkyně (spolujezdkyňe) soud uvedl, že její výpověď nemohla mít vliv na hodnocení přestupku spočívajícího v nepředložení dokladů ke kontrole ani v přestupku spočívajícím v překročení maximální povolené rychlosti. Vzhledem k objektivnímu a spolehlivému prokázání překročení rychlosti shledal soud v tomto případě její výslech nadbytečným. Námitku vztahující se k hodnocení místa a času přestupku v neprospěch žalobce vzhledem k výši sankce shledal krajský soud také nedůvodnou, s ohledem na obecnou znalost povahy a frekventovanosti této páteřní komunikace.

[5] Žalobce také zpochybnil výstup z rychloměru, jelikož ani na jednom ze snímků není identifikovatelné vozidlo žalobce, není rozeznatelné, jaké vozidlo bylo měřeno, ani na jedné z fotografií nelze prokázat, že by záměrný kříž ležel na měřeném vozidle a výkaz z měření vykazuje zjevné vady. Tyto námitky shledal soud také nedůvodné, jelikož je z fotografií vozidlo identifikovatelné a policisté vozidlo od změření nepřerušovaně sledovali až do jeho zastavení, byla tedy vyloučena jakákoliv záměna řidiče či vozidla. Dále odkázal na vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 29. 6. 2020, z něhož vyplývá, že záznam předmětného měření je průkazný.

III. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a písm. d) s. ř. s.

[7] Nezákonnost spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení zavinění přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, neboť správní orgán učinil závěr, že se žalobce tohoto přestupku dopustil ve formě nedbalosti vědomé, a krajský soud argumentaci vystavil na tom, že není relevantní, zda měl či neměl stěžovatel u sebe řidičský průkaz, ale že jej nepředložil. Rozporoval, že se jednalo o nedbalost vědomou, jelikož nebylo prokázáno, že stěžovatel „chtěl“ způsobit porušení objektu přestupku. Rozhodujícím faktorem dle něj mělo být, zda byl srozuměn s možným porušením objektu přestupku, tedy zda věděl, jestli u sebe řidičský průkaz měl nebo ne. Vědomost o to, zda řidič u sebe má řidičský průkaz je rozhodná i u přestupku spočívajícím v jeho nepředložení.

[8] Dále spatřoval stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud neposoudil zákonnost postupu správního orgánu, který upustil od důkazního návrhu jen proto, že se svědkyně ke správnímu orgánu nedostavila. Tím měl krajský soud potvrdit rozhodnutí o přestupku, jehož skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.

[9] Další námitka se týkala výše sankce; stěžovatel vytkl krajskému soudu nepřezkoumatelnost jeho úvah o frekventovanosti komunikace, na které došlo k přestupku. Žalovaný tuto komunikaci považoval i v dopoledních hodinách v den pracovního klidu za frekventovanou vzhledem k její důležitosti a tuto informaci považoval za obecně známou skutečnost. S tím stěžovatel nesouhlasil a tvrdil, že pro tento závěr neprovedl správní orgán ani krajský soud dostatečné důkazy.

[10] Závěrem stěžovatel namítl neprůkaznost záznamů z rychloměru, jelikož na prvních třech snímcích není rozpoznatelná registrační značka vozidla a tím pádem nelze rychlost ztotožnit s rychlostí jízdy vozidla. Zároveň rozporoval závěr soudu, který převzal vyjádření Českého metrologického institutu ohledně průkaznosti měření a nijak jej nekonfrontoval s námitkami stěžovatele.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[12] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Následně se tedy Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již NSS zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o *věci azylu*, resp. o *věci mezinárodní ochrany*, nýbrž o *všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 – 28 nebo ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021 – 23). Při rozhodování o (ne) přijatelnosti kasační stížnosti proto NSS i nadále vychází z ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž dovedl, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] V projednávané věci soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[15] Předně stěžovatel namítá, že žalovaný a krajský soud nesprávně posoudili zavinění u přestupku spočívajícím v nepředložení řidičského průkazu ke kontrole příslušníku Policie ČR. Nejvyšší správní soud se zabýval problematikou zavinění ve své judikatuře již opakovaně (např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 – 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Posouzením, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou u řidiče vozidla, který spáchal přestupek podle zákona o silničním provozu, se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudcích ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46 a ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 As 190/2020 - 43. Ohledně skutečnosti, že řidič zná svou povinnost mít u sebe doklady potřebné pro řízení motorového vozidla, odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudek ze dne 13. 12. 2016, č. j. 7 As 238/2016 – 26 nebo ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 As 17/2018 - 33) V tomto bodě tedy Nejvyšší správní soud neshledal přijatelnost dle výše stanovených kritérií.

[16] Další kasační námitka směřuje proti neprovedení důkazu výpovědí svědkyně (spolujezdkyňe) správním orgánem, čímž měl krajský soud aprobovat rozhodnutí, jehož skutkový

stav nebyl dostatečně zjištěn. K tomu Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž není správní orgán vázán všemi důkazy, které účastníci navrhnou. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn, nemusí již další dokazování provádět (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48). Zároveň je krajský soud povinen v rámci přezkumu správního rozhodnutí zkoumat, zda bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Ani v případě této námitky neshledal Nejvyšší správní soud její přijatelnost.

[17] Dále stěžovatel brojil proti posouzení frekventovanosti komunikace jako přítěžující okolnosti, jelikož správní orgán pro toto tvrzení neměl oporu v provedeném dokazování. K obdobné otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 – 42, ve kterém hodnotil přítěžující okolnost spočívající ve spáchání přestupku na komunikaci, na které se obecně předpokládá zvýšený pohyb ostatního provozu. K prokazování skutečností obecně známých (za kterou lze frekventovanost provozu na páteřní evropské trase považovat) se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, č. 2312/2011 Sb. NSS.

[18] V poslední námitce stěžovatel brojí proti nesprávnému hodnocení důkazu, které mělo vést k neprokázání naměřené rychlosti. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na konstantní judikaturu, podle které je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115 nebo ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56). K nezávislosti Českého metrologického institutu a jeho vyjádření jako postačujícího důkazu o správnosti provedeného měření se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 174/2015 - 42. K námitce nečitelnosti SPZ vozidla na některých snímcích z měření rychlosti Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu, ze které plyne, že dostatečně průkazné je ztotožnění vozidla policisty a následné bezprostřední zastavení vozidla po změření rychlosti (viz např. rozsudek ze dne 19. 8. 2021, č. j. 1 As 346/2021 – 38)

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel ve své kasační stížnosti nepřednesl žádné námitky, které by představovaly „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z výše uvedeného plyne, že podstatný přesah musí být dán tím, že nedochází pouze k ochraně veřejného subjektivního práva jednotlivce, ale je třeba vyslovit právní názor k určitému typu případů. V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud neshledal dopad řešených právních otázek nad rámec konkrétního případu.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, protože nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS. Z něj vyplývá, že přestože je shledání nepřijatelnosti kasační stížnosti pojmově vyjádřeno shodně „odmítnutím“, obsah a rozsah přezkumné činnosti soudu je kvalitativně i kvantitativně zcela odlišný od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, které se děje bez jakéhokoliv meritorního posuzování její důvodnosti.

Aby mohla být posuzována přijatelnost, musí jít o přípustnou, včasnou a projednatelnou kasační stížnost podanou oprávněnou osobou. Nepřijatelnost žádný případ ze soudního přezkumu předem nevyklučuje. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě věcného, byť zjednodušeného, ale stabilní judikaturou vytvořeného kritériálního posouzení případu.

[22] Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu